

„Čo sa tu vlastne stalo? Prečo ste ma volali?“ prerušil ho detektív tchor Hektor, ktorý ničomu nerozumel.

„My sme ťa nevolali, sám si prišiel!“ zabručal medveď ušatý a poškrabkal sa na bielom písmenku V na hrudi.

„Keď už som tu, zistím, čo sa prihodilo. Budeš vypovedať prvý,“ prísne sa obrátil k medveďovi.

Keďže na neborkú mačku bengálsku išli mdloby, od nej by sa aj tak veľa nedozvedel. Stále nariekala, že je to jej koniec.

„Ako som už povedal, bola pahltná, a preto jej je zle,“ nasrdene zopakoval medveď a uprel na detektíva tchora Hektora svoje oči. Pravdou je, že zrak a sluch má mizerné, ale krivo vypovedajúcu mačku hneď zaňuchá. Dúfal, že aj vyšetrovateľ má rovnako ako on skvelý čuch.

„Medveď dal do jedla otravu. Preto nič nejedol! Neotrúvil by predsa sám seba!“ obviňovala ho mačka, len čo sa vládala posadiť. Medveď sa chytil za hlavu.

„Otrave by som dával otravu? Mačka bengálska je otravná sama osebe!“

Ostatné zvieratká súhlasne prikývli. Tchor Hektor si zapchal nos a pristúpil k mačke.

„Otvor ústa!“

„Dáš mi chrústa?“ mačka sa snažila byť vtipná, no nik sa nesmial, a tak zväžnela. „Čoskoro je po mne. Medveď, ty obrovský mech chlupov a hora mäsa, za toto budeš sedieť, až oplešivieš až na kožu!“ vyhrážala sa.

„Zavri papuľku a prestaň aspoň na chvíľu tárať!“ skríkol na ňu detektív Hektor a pridržal jej hlavu. „Teda, chcel som povedať, otvor papuľku.“

Paličkou urobil udivenej mačke výter z hrdla a potom, veru tak, aj z druhej strany, kde má chvostík. So vzorkou bežal do svojho provízórneho laboratória, aby pod mikroskopom zistil, čo sa mačke naozaj stalo. Zakrátko dobehol späť ku skupinke zvedavcov, ktorí sledovali, ako sa z mačky stále valia kropaje potu.